

«Моя любовь, моя печаль...»

Так назвав свою першу збірку поезій Володимир ГРОМОВ з Клесова , закоханий у життя, в людей, прекрасну половину людства – жіноцтво, у чудовий світ природи... «Моя любовь, моя печаль»...

Любов з печаллю переплетені. Наче повінчані ці два поняття на все життя – такі непередбачувані, несподівані, вщерть переповнені випробуваннями та труднощами, що сплітаються в тугий клубок, який, здавалось би, ніколи не розплутати.

«Моя любовь, моя печаль»... Однак любов Володимир поставив на перше місце! Домінує ж бо любов у житті талановитого майстра слова, тонкого лірика, беззавітного патріота – людини складної та трагічної долі, добре відомого не тільки в районі, а й теренах України та далеко за межами колишнього Союзу РСР. Так уже простелилися його життєві стежки, попри особисті випробування, мрії, сподівання.

«Моя любовь, моя печаль»... Закинула доля росіянина Володимира Громова в Україну, до сестри Марійки, яка вийшла за харків'янина. Поїхав у гості, а вийшло так, що все життя пов'язав з Україною. Роботящий і невгамовний музикант, закоханий у гармошку, самовіддано працював скрізь, куди посилало керівництво одного з сільгоспідприємств. Серцем прикипів до дівчат з Полісся, які приїжджали на заробітки. Одна з них і звабила життєлюбця-гармоніста, поїхав за нею у край лісів і озер. «Моя любовь, моя печаль»... Я люблю тебе, Россия, За рябины под окном, За разливы речек синих В половодье голубом. Я люблю тебя, Россия, Потому что сын я твой, Даже смерть, и та не в силах Разлучить меня с тобой. І мимоволі викристалізовується щиросердечне одкровення-освідчення, перевірене роками: Мое место рождения – Россия, Только к Клёсову сердцем прирос. Я люблю тебя, Клёсов, в рассветах, В перелесках твоих ходишь, Твое горе и радость в победах Я готов пополам разделить...

І справді, все свідоме життя Володимир Громов живе в гомінливому робітничому Клесові. Пропрацював бурильником у тодішньому 472-у комбінаті нерудних копалин. Має шостий – найвищий розряд висококваліфікованого майстра своєї справи, його ставили в приклад, ним пишалися.

А Володимира полонили мальовничі куточки Поліського краю, краса, велич душі й серця його жінок. Він не перестає захоплюватися їх щедрістю й багатством, духовним світом. Мимоволі рука потягнулась за перо, попливли перші рядки поезій. Насмілився якось зайти з ними до редактора районки Івана Кузьменка. Той схвально відгукнувся, забрав. Скільки було радості, коли побачив на сторінках до болю рідне: И рябины красной заалел рубин, На кустах повисли нити паутин. И в вечернем небе, небе молчаливом, Плач тоскливый слышен стаи журавлиной... Це настільки збадьорило, що здавалося рядки самі лягали на папір. Спробував і прозу. Гумореска «Як вставляв зуби» засвідчила, надійно тримає перо. Життєва позиція, доброта, співчуття чужому болю, привели до когорти донорів. До слова, до цього ще в

дитинстві підштовхнула мати. Вірний її заповіту, регулярно здавав кров. І в 1982-у Володимиру Громову присвоїли звання «Почесного донора СРСР».

Як одного з кращих, відкомандировували на відбудову народного господарства в Республіку В'єтнам. Відкрилась нова сторінка життєпису. І там, у Кам-Рані, на військовій морській базі, працював не покладаючи рук. Адже він з СРСР, що славиться не лише беззавітними патріотами, а й працелюбами, ентузіастами, які мають у серці те, що не згасає. Не пасував перед складнощами незвичних погодних умов, мови. І тут був на передовій. І не полишав своє захоплення римувати. Цей період вилився в цикл віршів «В'єтнамські мотиви». Й у них не плакався від нелегкої роботи, а його відкрита душа тягнулася до людей, серед яких жив, з якими спілкувався. Жінчини Кам-Рани, жінчини Кам-Рани, Отзвеневшей юности гонци, Ви в любови не любите обмана, Мене на серце оставили рубцы. Для меня вы - ласточки весною, Я без вас не выжил бы, пропал... Адже: На улицах Ханоя душно, жарко, Жаркий полдень, градусов по сорок. Ведь со всех ручьями пот течёт... Только почему же снова, снова Тянет нас на родину свою? Підступний, трагічний випадок різко міняє життєвий маршрут патріота: А я линолеум безжалостно топчу И слово страшное сказать боюсь, молчу. О, как душа моя болит! Ведь я, по сути дела, инвалид... Списали, як зізнається, на берег. Повернувся додому, де чекав новий раптовий удар... І знову мовчки тамував душевний біль. Дехто, напевно, не витримав би, оступився. Та Громов не з тих. Можливо, енергетика прізвища не дозволяла? Вчиться писати лівою рукою, і його в буквальному значенні слова, підносить поезія на ще вищі щаблі. Римує без втоми, без перепочинку. Так народжується десять тематик збірки: «Хорошо мне в поле чистом», «Я женищин с детства уважаю», «Я родился и вырос в Росси», «Всю жизнь за счастьем был в погоне», «Люблю тебя, Клёсов», «Ты мне, как солнце, Украина», «Очень надежды не погашен», «Кто верен клятве Гиппократ», «Зачем брожу в лесу багряном», «На склонах лет мне детство снится». А ще невтомний Володимир Іванович у любові до життя, до прекрасного, до римування, непримиренний до негараздів, прагне їх виправлення, свідчить захоплення гуморесками. Лаконічні, дошкульні, сатиричні міні-розсипи, яких назбиралась збірка, викликають нестримний сміх.

І вчиться Громов жити по-новому. І хоч як б'ють несправедливі докори чиновників, кшталту «ти чужий, не наш, чому, мовляв, тобі допомагати, не ми тебе у В'єтнам посилали...», фізичний біль, пише, тримається, поспішаючи мало не щодень в обійми незрадливих зелених шат клесівських лісів. І трапилася на життєвій стежині проста, скромна, хвороблива, як билинка, Софія, але подала руку підтримки, наче відчувала, що її другові вона вкрай необхідна.

Не ховається Володимир Громов від людей. Натомість з відкритою широю душею, нестримним Божим, скажемо так, даром любити, захоплюється життям, ніби заглиблюється в його виру, йде з високо піднятою сивочолою головою. Віддзеркалюють духовну палітру оптимізму чисті, як кришталь, відверті і щирі, як дитяча посмішка вірші: Выпал новый снежок, У

нас снова зима. Как живешь там сынок, Я узнал из письма, Что служилось, мне жаль. И в глазах твоих серых Я заметил печаль... Це єдиному сину, якеї потрапив у біду. Вражає правдивість, відвертість, щирість: Что-то сердце снова разболелось, Видно, ночью будет снегопад. Мне в Россию ехать захотелось, Чтоб увидеть деревушку, Посмотреть родимый отчий дом, Хлеба съест горячую горбушку На крыльце с холодным молоком. На завалинке, как прежде. Сяду: «Мужики, с Украины привет!». Что-то сердце снова разболелось И в груди невыносимо жжет. Мне в Россию ехать расхотелось, Ибо там никто меня не ждёт...

Клесівчанин Віктор Горбатий поклав декілька поезій Володимира Громова на музику й виконав на презентації збірника «Моя любов, моя печаль...», що проходила на засіданні «Дивослова» в райбібліотеці. А скільки віршів Володимир присвятив близьким, колегам і знайомим! Дарував часточку серця, як промінь сонця, щоби зігрівав у буднях. Сподіваючись на віддачу. Відтак непомітно 70-річний ювілей ступив на поріг відважному життю- і словолюба. І хоч на схилі літ йому дитинство сниться, дорога польова, він ранесенько встане – і в ліс подалі поспішить, де віття смарагдове обійма, остудить посріблені скроні. З роси і води, тобі ветеране слова, натхнення і сил, гострого пера, нехай завжди горять у душі іскринки радості, любові, не знаючи тривоги печалі. Нехай добро Твоє зігриває нас, неначе добра пісня, а Бог посилає многая благих літ.

Раїса БРИЧКОВА.